ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΟΤΕ ὁ γέρω-Παρνταγιάν, παρασυρμένος ἀπὸ τὴν ἔξαψη καὶ τὸν οἶστρο του, ἔκαμε μιὰ κίνησι θυμοῦ καὶ ἐξεστόμισε μιὰ βλαστήμια.

— Τί σοῦρθε, πατέρα, καὶ βλαστημᾶς; τὸν ρώτησε ὁ γυιός του.

— Δὲν μοῦ λὲς καλύτερα τί σοῦ συμβαίνει ἐσένα, ἱππότα; Εἶνε δέκα λεπτὰ τώρα ποὺ σὲ παρακολουθῶ κι' ἂν δὲν ἀκούω τὸν ἀναστεναγμό σου, ὡστόσο τὸν μαντεύω. Τί ἔχεις λοιπόν; Νομίζει κανεὶς πὼς σὲ προσοῤίζουν γιὰ τὴν κορεμάλα! Μήπως φοβᾶσαι;

— Δὲν φοβᾶμαι, πατέρα, ἀλλὰ σκέφτομαι...

— Μπορῶ νὰ μάθω τί;

— Τοὺς στρατιῶτες ποὺ φυλᾶνε στὴν πόρτα.

— Χμ! Τοὺς εἶδες;

— Ναί. Καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ πάω πρὸς συνάντησιν τοῦ στρατάρχου Μονμορανσύ...

— Σὰν δύσκολο μοῦ φαίνεται αὐτό.

— Καὶ νὰ τὸν φέρω ἐδῶ!

— Ἄ, ἄ! Αὐτὸ εἶνε ἀκόμα δυσκολώτερο...

— Θὰ τὸ κατορθώσω ὅμως, πατέρα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸ κατορθωνα, ἔστω κι' ἂν φρουροῦσαν χίλιοι στρατιῶτες στὴν πόρτα. Μιὰ κι' ἔδωσα ὑπόσχεσι στὸν πατέρα τῆς Λουΐζας, πρέπει νὰ τὴν ἐκτελέσω...

— Εἶσαι βέβαιος εἶπες;

— Ναί, πατέρα. Θὰ ὁδηγήσω ἐδῶ τὸ στρατάρχη καὶ τότε...

— Τότε;... Λέγε λοιπόν...

— Λοιπόν, πατέρα, τότε θὰ τελειώσουν ὅλα. Ὁ στρατάρχης, ἀφοῦ ἔρθει ἐδῶ, θὰ πάρη φυσικὰ τὴν κόρη του μαζύ του. Τότε πειὰ δὲν μοῦ μένει τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ παρευρεθῶ στοὺς γάμους τῆς δεσποινίδος Μονμορανσὺ μὲ τὸν πλούσιο καὶ ἰσχυρὸ ἄρχοντα, τὸν ὁποῖο θὰ τῆς δώση, χωρὶς ἀμφιβολία, ὁ πατέρας της γιὰ σύζυγο. Ἔπειτα ἐμεῖς οἱ δυὸ θᾶμαστε ἐλεύθεροι νὰ φύγουμε καὶ νὰ ἐξακολουθήσουμε τὴν τυχοδιωκτικὴ ζωή μας, γυρίζοντας στὸν κόσμο πρὸς εὕρεσι τύχης καὶ περιπετειῶν.

— Ἀφοῦ ἐπισκεφτοῦμε προτήτερα τὴν πλατεῖα τῆς Γρέβης, τὸν διέκοψε μ' ἕνα θλιβερὸ σαρκασμὸ ὁ τυχοδιώκτης. Ξέρεις, ἐκεῖ γίνονται ἡ ἐκτελέσεις.

— Ἄ, ἄ! κατάλαβα, εἶπε ὁ νέος. Ἔχετε δίκηο, δὲν τὸ σκέφτηκα αὐτό. Βρισκόμαστε ἐδῶ μέσα φυλακισμένοι, ὑπὸ τὴν ἐγγύησι τῆς κ. ντὲ Πιὲν καὶ δὲν μποροῦμε νὰ φύγουμε...

— Δὲν πρόκειται μόνο γι' αὐτή, πρόκειται προ πάντων γιὰ τοὺς στρατιῶτες.

Ὁ Ἱππότης σήκωσε τοὺς ὤμους του μ' ἀδιαφορία.

— Μὴν ξεχνᾶς, τοῦ εἶπε ὁ πατέρας του, ὅτι γιὰ νὰ πᾶς πρὸς συνάντησι τοῦ στρατάρχου, πρέπει νὰ σοῦ τὸ ἐπιτρέπουν κ' ἡ πληγές σου.

Ὁ Ἱππότης κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ναί, πατέρα, εἶπε, ἔχεις δίκηο, ἀλλὰ ἡ πληγές μου δὲν εἶνε σοβαρὲς καὶ μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ τρέξω. Δὲν εἶνε τραύματα αὐτά, εἶνε γρατσουνίσματα...

Καὶ σηκώνοντας ξανὰ τοὺς ὤμους του, πρόσθεσε:

— Τί ἠλίθιοι, φίλε μου! Οὔτε νὰ χτυπήσουν τῆς προκοπῆς δὲν ξέρουν...

— Ἔχεις δίκηο, ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας του. Ἐμεῖς τοὐλάχιστο μερικοὺς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἐδιορθώσαμε γιὰ καλά...

Κατόπιν ἄρχισε ν' ἀλλάζη τὶς πληγὲς τοῦ γυιοῦ του, ἐνῶ στὸ μεταξὺ τὸν ἐρωτοῦσε:

— Γιὰ πές μου τώρα, πότε σκοπεύεις νὰ φύγης ἀπὸ δῶ; Ὄχι βέβαια τὴν ἡμέρα... Ἐλπίζω ὅτι θὰ περιμένης νὰ ξημερώση γιὰ νὰ ἐπιχειρήσης τὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴ ἐκδρομή...

— Ὁ στρατάρχης σήμερα θάναι δῶ!... φώναξε ἔντονα ὁ Ἱππότης.

Ὁ γέρω-Παρνταγιὰν ἄρχισε νὰ σφυρίζη κάποιο τραγοῦδι κυνηγετικό, ἐνῶ ὁ γυιός του σκεφτόταν μὲ ποιὸ τρόπο θὰ βγαίνε ἔξω γιὰ νὰ τρέξη στὸ Φραγκίσκο Μονμοράνσύ.

— Εὕρηκα, εὕρηκα! φώναξε ἔξαφνα.

— Τί βρῆκες τὸν ρώτησε ὁ πατέρας του.

— Ὁ νέος τοῦ ἔδειξε ἕνα φεγγίτη ποὺ ἦταν ἀνοιχτὸς πάνω στὴ στέγη.

— Τί, μήπως ἐλπίζεις νὰ περάσης ἀπὸ κεῖ;

— Ἀφοῦ δὲν ἔχω ἄλλο κανένα μέσον! Εὐαρεστηθῆτε λοιπόν, πατέρα, νὰ μὲ βαστάξετε ἐπάνω στὴν πλάτη σας γιὰ νὰ φτάσω ὡς τὸ φεγγίτη...

Ὁ τυχοδιώκτης πῆρε τὸ χέρι τοῦ γυιοῦ του καὶ τοῦ εἶπε:

— Δυὸ λόγια, ἱππότα. Πάντοτε θέλησες νὰ κάμης τοῦ κεφαλιοῦ σου κι' ἔπεσες ἔξω. Ἂν ὅμως ἄκουγες τὶς συμβουλές μου, θὰ σοῦνε καλύτερα. Τώρα πειὰ ἤρθε ἡ στιγμὴ νὰ τηρήσης τὴν παλιὰ σύστασι ποὺ σοῦ ἔδωσα: νὰ δυσπιστῆς πρὸς ὅλους, ἀκόμα καὶ πρὸς τὸν ἑαυτό σου, καὶ νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι σὲ ὅ,τι δὲν σ' ἐνδιαφέρει. Βλέπεις τώρα ὅτι, γιὰ νὰ μὴν τηρήσης τὸν ὅρκο σου, ἔφερες καὶ τὸν ἑσυτό σου καὶ μένα σ' αὐτὴ τὴ δύσκολη θέσι. Δὲν περιώρισες τὴν καρδιά σου, ἱππότα, καὶ κατάντησες τώρα νᾶσαι ἐρωτευμένος μέχρι τρέλλας. Σὲ συχωρῶ ὅμως καὶ σοῦ λέω ν' ἀφήσης τὰ πράγματα ν' ἀκολουθήσουν τὴ φυσική τους πορεία. Ἂν ὁδηγήσης ἐδῶ τὸ στρατάρχη, τί ὠφέλεια θὰ προκύψη γιὰ σένα; Ἁπλούστατα θὰ σ' εὐχαριστήση γιὰ τὴν προθυμία σου κι' ἀφοῦ πάρει τὴν κόρη του, θὰ σ' ἀποχαιρετήση μὲ τὴ μεγαλείτερη εὐγένεια. Γιὰ ποιὸ λόγο λοιπὸν νὰ διακινδυνεύσης νὰ περάσης μέσ' ἀπ' τὶς στέγες τῶν σπιτιῶν; Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάνης εἶνε ν' ἀφήσης ἥσυχο τὸ στρατάρχη καὶ νὰ μὴν ἀνακατώνεσαι ὅπως σοῦ εἶπα καὶ παραπάνω, σὲ ξένες δουλειές...

— Ἀπατᾶσθε, πατέρα. Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι μ' ἐνδιαφέρει καὶ πολύ...

— Ὥστε ἀρνεῖσαι νὰ ὑπακούσης τὸν πατέρα σου, τὸν καλό σου πατέρα;

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ βοηθήσετε ν' ἀνεβῶ.

— Ὥστε δὲν ἄλλαξες ἀπόφασι; Ἐπιμένεις ἀκόμα; Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, σ' ἀκολουθῶ κι' ἐγώ!

Ὁ Ἱππότης ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα του γεμᾶτος συγκίνησι.

— Πατέρα, τοῦ εἶπε, εἴστε ὁ καλύτερος τῶν ἀνθρώπων!

— Καλά, καλά, ἄφησέ τα αὐτά, πονηρέ. Εἶπα θὰ σ' ἀκολουθήσω...

— Ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ μ' ἀκολουθήσετε, πατέρα. Ποιὸς θὰ μείνη ἐδῶ πέρα γιὰ νὰ φυλάξη τὶς δυὸ γυναῖκες;

— Διάβολε! Ἔχεις δίκηο. Πήγαινε μόνος σου λοιπόν. Ἐγὼ θὰ περιμένω ἐδῶ...

Συγχρόνως ὁ γέρω-Παρνταγιὰν συνέπλεξε τὰ χέρια του, ὁ Ἱππότης τὰ χρησιμοποίησε γιὰ σκάλα, πάτησε ἀπάνω τους, ἔφτασε τὸ φεγγίτη καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ βρέθηκε ψηλὰ στὴ σκεπή.

Ναί, ἀλλὰ πῶς θὰ κατέβαινε ἀπὸ κεῖ, κάτω στὸ δρόμο; Μονάχα ἕνα μέσον ὑπῆρχε: νὰ περάση στὴ στέγη τοῦ γειτονικοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ θὰ βρίσκε βέβαια κανέναν ἄλλο φεγγίτη, θὰ τὸν περνοῦσε κ' αὐτὸν καὶ θὰ κατέβαινε στὸ δρόμο, ἀπὸ τὰ γειτονικὰ σπίτια, ἂν τοῦ τὸ ἐπέτρεπαν.

Ἡ θέσι τοῦ Ἱππότου δηλαδὴ ἦταν πολὺ δύσκολη κι' ἐπικίνδυνη. Ἡ στέγη τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου βρισκόταν, καθὼς καὶ τῶν ἄλλων ὁλόγυρα, ἦταν κατωφερὴς καὶ μὲ ὀξεῖες γωνίες. Βαδίζοντας λοιπὸν κανεὶς ἀπάνω τους, ἔπρεπε νὰ προσέχη πολύ, γιατὶ διέτρεχε τὸν κίνδυνο νὰ γκρεμιστῆ.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι στὸν τολμηρὸ νέο. Ὁ στρατάρχης Μονμορανσὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἀκολουθήση σ' αὐτὸν τὸ δρόμο; Θᾶταν σωστὴ τρέλλα νὰ τοῦ προτείνη κάτι τέτοιο...

Ὁ Παρνταγιὰν ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ στρατάρχης, προκειμένου νὰ βρῆ τὴ σύζυγό του, θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε ἀκόμα καὶ στὴν Κόλασι. Ἀλλὰ ὁ Ἱππότης δὲν ἤθελε νὰ ἐκθέτη σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ τῶν ἄλλων.

Στενοχωρήθηκε πολὺ ἐπ' αὐτὲς τὶς σκέψεις κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ γυρίση ἀπὸ κεῖ ποὺ ἦρθε, ὅταν ἄκουσε νὰ τὸν κράζουν:

— Ψίτ, ψίτ!...

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ ἀποκεφαλισμὸς τοῦ Ἐρρίκου Μονμορανσύ, κατὰ διαταγὴν τοῦ Ρισελιέ, διότι παρέβη τὸν αὐστηρότατο νόμο, τὸν ἀπαγορεύοντα τὶς μονομαχίες.

(Παλιὰ χαλκογραφία τῆς συλλογῆς Ἔννὲν)